

Побудова організаційної структури управління, в разі вибору її конкретних підсистем, елементів і їхніх взаємин, здійснюється на основі дедуктивного підходу, що дозволяє врахувати всю систему цілей логістичної системи, а також весь комплекс шляхів майбутнього розвитку структури й, крім того, індуктивного підходу, що дозволяє врахувати технологічні операції логістичної діяльності, у тому числі потенційні матеріальні й інформаційні потоки логістичних процесів.

Л і т е р а т у р а

1. Модели и методы теории логистики: учебное пособие. 2-е изд. / Под ред. В.С. Лукинского – СПб.: Питер, 2008. – 448 с.
2. Нагловский С.Н. Логистика проектирования и менеджмента производственно – коммерческих систем. Калуга: Манускрипт, 2002. – 336 с.
3. Плахута А.А., Решетникова И.Л. Управление логистическими процессами на промышленных предприятиях: монография. - Луганск: Изд-во ВНУ им. В.Даля, 2003. – 195 с.

Радіонова Н.Й.,

*Київський національний університет
технологій та дизайну*

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Основним складником становлення інноваційної економіки є управлінський ресурс, який за сучасних умов також потребує удосконалення. На основі аналізу передумов інноваційного розвитку підприємств визначено, що одним з необхідних складників інноваційного розвитку підприємства в сучасних умовах є перетворення, які мають відбуватися в організаційній системі управління підприємством, їх доцільність та економічна ефективність.

Серед дослідників немає єдиної точки зору на те, які заходи мають визначати ефективність управління інноваційним

розвитком підприємства. Комплексне організаційно-економічне забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства пов'язане насамперед зі зміною організаційної структури управління підприємством, що має привести до отримання економічних вигод не лише у короткостроковому періоді, але й у перспективі, оскільки переорієнтовує підприємство на довгострокові цілі інноваційного розвитку. Наразі є очевидним, що для своєчасної і ефективної реакції підприємства у відповідь на виклики зовнішнього середовища необхідні специфічні методи і механізми ухвалення і реалізації стратегічних рішень. До їхнього переліку можна віднести комплексне організаційно-економічне забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства, яке включає моделі організаційного забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства і моделі економічного забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства.

Організаційні процеси у свою чергу обумовлюють необхідність вироблення цілей і стратегій діяльності, виконання процесів планування, мотивації, контролю, обліку, аналізу, тобто процесів управління. Ця сукупність створює поняття організаційної структури управління як єдності стійких взаємозв'язків між елементами системи управління.

Розвиток ієрархічних структур історично здійснювався послідовно від простіших до складніших. За умови використання лінійної структури управління має місце жорстка ієрархія: у кожній ланці зосереджені всі функції, повноваження і відповідальність за управління конкурентами виробничими підрозділами (виконавчий директор – виробничий менеджер – майстер).

У функціональних структурах створюються функціональні ланки, наділені повноваженнями і відповідальністю за результати своєї функціональної діяльності, тобто за ухвалення рішень і контроль їхнього виконання.

Тенденції пристосування структур управління до конкретних умов виробництва і просування продукції заслуговують на увагу, особливо при формуванні корпоративних і транснаціональних компаній, що створюються в Україні сьогодні. З середини ХХ ст. в Україні почали упроваджуватися програмно-

цільові структури управління. Для надання зв'язкам гнучкості у складі лінійно-функціональної структури управління формуються тимчасові ланки цільового призначення.

Розвиток ринкових відносин в Україні обумовлює потребу реструктуризації систем менеджменту на науково-методичній основі. Тому при формуванні організаційних структур управління слід передбачити можливість вибору умов функціонування за критеріями результативності та ефективності управління. Для формування гнучкої організаційної структури управління підприємством, здатної швидко реагувати на зміни в зовнішньому і внутрішньому середовищах в ході реалізації інноваційної стратегії, необхідно застосовувати елементи реінжинірингу бізнес-процесів.

Стратегічна мета розвитку підприємства нами вбачається в створенні на його базі антикризового інноваційно-інформаційного центру (АКІЦ). На наш погляд, саме об'єднання інноваційних, комерційних і наукових інтересів становить майбутнє сучасних підприємств, дає можливість йому вистояти і розвиватися в умовах ринкової економіки. Комплексне організаційне забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства складається з елементів, що забезпечують фінансування і формування інновацій в системі життєвого циклу інновації.

Функції комплексного організаційного забезпечення управління інноваційним розвитком підприємства зводяться до забезпечення своєчасної розробки, освоєння серійного виробництва в необхідних обсягах, підготовці ринків збуту, ефективному застосуванні інновацій.

Запропоновані мотиваційно-факторна і функціонально-структурна моделі організаційного забезпечення інноваційного розвитку підприємства, на нашу думку, дають можливість керівництву ефективно впливати на зовнішнє та внутрішнє господарське середовище підприємства, підвищуючи інноваційну активність і наукову сприйнятливість інновацій.

Л і т е р а т у р а

1. Проблеми управління інноваційним розвитком підприємств у транзитивній економіці: монографія / За заг. ред. д.е.н., проф. С.М. Ілляшенка. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2005. – 582 с.
2. Хаммер М., Чампи Дж. Реінженіринг корпорації: манифест революції в бізнесі / Пер. с англ. – СПб.: Изд-во СПб ун-та, 2007. – 332 с.
3. Алиева З.А. Методы управления организациями: теоретико-методический аспект.- М.: ЗАО «Издательство экономика», 2004.- 272 с.

Степаненко О.В.,

*Східноукраїнський національний університет
імені Володимира Даля*

ЛОГІСТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ РОЗПОДІЛУ ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Провідну, координуючу роль у комплексі взаємопов'язаних процесів виробництва, збуту та розподілу продукції відіграє застосування логістичних принципів до управління діяльністю підприємства.

Відсутність координації функцій розподільчої логістики та інтегрування їх до єдиної системи висуває необхідність розробки рекомендацій щодо створення організаційного механізму розподільчої логістики.

Аналіз діяльності деяких промислових підприємств регіону доводить, що на підприємствах функції з розподілу продукції часто здійснюються окремо та підпорядковуються різним структурним підрозділам: збуту, плановому відділу, економічному тощо. Завдяки цьому виникає неузгодженість дій служб, що веде до дефіциту запасів матеріалів та залишку запасів готової продукції на складі, а тому завдання організації управління виконуються неефективно.

Цілі, завдання й функції розподільчої логістики вимагають певних форм її організації. Запропоновану нами організаційну